

SENTÈNCIA 99-31 DE 20 D'OCTUBRE DE 1999

EXPULSIÓ D'ESTRANGERS. Es tracta d'una mesura de policia que no és incompatible amb l'existència d'un procediment penal. Criteris que han de ser tinguts en compte a l'hora d'adoptar la resolució. Proporcionalitat de la mesura.

Ponent: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvia

ANTECEDENTS DE FET

1r.- La sentència de 16 de febrer de 1999 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència pel que fa a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada pel Sr. Ariel Tomàs R.R. contra el M.I. Govern, en que impugnava la desestimació tàcita per silenci administratiu del recurs de reposició formulat contra la resolució del Ministeri d'Interior d'1 de setembre de 1997, que va disposar l'expulsió de l'agent del territori nacional durant un període de tres anys.

2n.- L'interessat va interposar recurs d'apel·lació el 15 de març de 1999 i el formalitzà davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 14 d'abril següent. El recurs es fonamenta en el fet de que la conducta que s'imputa a l'agent ja va ser objecte d'una causa penal que finalment es va arxivar, així com en diverses consideracions sobre la seva situació familiar i la incidència que va tenir en l'incompliment de la primera ordre governativa d'expulsió de que fou objecte l'interessat.

3r.- Del recurs d'apel·lació formulat per l'agent se'n va donar trasllat a la representació del M.I. Govern, la qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 4 de maig de 1999, en que sol·licita la seva desestimació i la confirmació íntegra de la sentència impugnada, per entendre que aquesta resulta plenament ajustada a Dret.

4t.- El dia 22 de juny de 1999 tingué lloc l'acte de la vista oral, en que les parts van exposar els arguments més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Sobre la naturalesa de l'ordre governativa d'expulsió.

La resolució administrativa impugnada es fonamenta en l'article 14.1 del Decret dels M.I. Veguers de 3 de juliol de 1980, sobre residència d'estrangers, el qual disposa que "podrà ésser expulsat qualsevol estranger, la presència del qual constitueixi una amenaça per la tranquil·litat, pau o moralitat públiques".

Com ja ha declarat aquesta Sala en diverses ocasions, en relació amb supòsits anàlegs, es tracta d'una mesura incardinada en el marc de la policia administrativa d'estrangers, la finalitat de la qual no és altra que la salvaguarda de l'ordre i la seguretat públiques enfront de conductes que resultin susceptibles de pertorbar-los.

Aquesta mesura de policia té una substantivitat pròpia, no revesteix caràcter sancionador i, encara que hi guarda una relació evident, no pot ser confosa amb la pena accessòria d'expulsió definitiva o temporal de persones de nacionalitat estrangera, que preveu l'article 37.4 del Codi Penal, ja que ambdues reposen en fonaments jurídics diferents i pretenen assegurar la tutela de béns jurídics dispars. Així, mentre la norma penal sanciona la comissió d'un fet delictiu concret, l'expulsió governativa té una finalitat merament preventiva i es basa en l'apreciació d'una conducta, degudament contrastada, que pugui fer racionalment preveure la probabilitat d'ulteriors atemptats contra la tranquil·litat pública.

D'altra banda, la duplicitat de mesures judicials i administratives d'expulsió de ciutadans estrangers la contempla la pròpia legislació penal, en tipificar l'article 291 del Codi la desobediència a l'ordre governativa d'expulsió.

Com a conseqüència d'això, no resulta incompatible l'adopció de la mesura de policia amb l'existència d'un procediment penal en el marc del qual pugui ser imposada pels òrgans jurisdiccionals la pena accessòria d'expulsió.

Tercer.- Sobre l'abast del control judicial de l'ordre d'expulsió.

D'acord amb el principi general de subjecció de l'activitat administrativa al control jurisdiccional, que recullen els articles 72.3 de la Constitució i 39.3 de la Llei qualificada de la Justícia, els tribunals revisen la legalitat de les ordres governatives d'expulsió i, de manera especial, la concurrència dels següents elements: **a)** l'acreditació dels fets que s'imputen a l'interessat; **b)** si els mateixos poden ser qualificats com una amenaça per a la tranquil·litat, pau o moralitat

públiques; i c) la necessària proporcionalitat que ha d'existir entre la conducta que s'atribueix al ciutadà estranger i les conseqüències perjudicials que deriven de l'expulsió, compte tingut de les circumstàncies personals de l'interessat.

Quart.- Sobre la concurrència en aquest cas dels motius que poden donar lloc a l'expulsió.

El contingut de l'expedient administratiu i dels documents incorporats a les actuacions posa de relleu sense cap mena de dubte que l'agent va incomplir de forma reiterada l'ordre d'expulsió del territori andorrà per un període de tres anys, que havia acordat el M.I. Sr. Cap de Govern el 22 d'agost de 1994. De fet, el mateix recurrent ho reconeix explícitament, per la qual cosa resulta innecessària una exposició detallada dels diferents medis de prova que consten a les actuacions.

En segon lloc, la qualificació d'aquesta conducta com una amenaça per a la tranquil·litat i la pau públiques resulta obligada, des del moment en que el Codi Penal la tipifica com a delictes menor en el seu article 291, que forma part del Títol II del Llibre tercer, dedicat als "delictes contra la pau i l'ordre públics", de manera que resulta clar que són aquests béns jurídics els que resulten afectats per l'actuació de l'interessat.

Finalment, resta per examinar si la mesura d'expulsió és proporcionada en aquest cas, en funció de les diverses circumstàncies que hi concorren. En aquest punt, cal tenir en compte que l'interessat no ha residit mai legalment en territori andorrà i, en conseqüència, l'ordre d'expulsió no li suposa la pèrdua de cap lloc de treball que hagués pogut desenvolupar de forma regular. D'altra banda, el principal argument que empra l'agent, relatiu al fet de que està casat amb una ciutadana espanyola resident a Andorra, amb la qual té un fill, no resulta concloent, ja que el contingut de les actuacions acredita que no conviu habitualment amb aquestes persones, sinó que ha mantingut una relació amb una ciutadana dominicana, fins i tot en les mateixes dates en que va contraure matrimoni amb la primera, la qual cosa fa palès que no existeix una unitat familiar que es pugui veure compromesa per la mesura d'expulsió que ara s'impugna.

Per tot això, cal concloure que la resolució administrativa observa la deguda proporcionalitat entre la conducta imputada a l'agent i la seva conseqüència jurídica, per la qual cosa el present recurs d'apel·lació ha de ser íntegrament desestimat.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- **Desestimar** el recurs d'apel·lació que formula el Sr. Ariel Tomàs R.R. contra la sentència dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles el 16 de febrer de 1999, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.